

Om kapsejladserne på Noret ved Skælskør

Af C. J. Brinck

Igennem mere end et par menneskealdre var den årlige kapsejlads, som „Skælskør Sejlklub“ arrangerede på Noret, almindeligvis den 3. søndag i juli, en af de festdage, som var med til at sætte lidt kulør på livet i den lille by. Det var festligt ikke blot for dem, som deltog i sejladsen, men også for de tilskuere, som fra land, især fra Strandpromenaden, fulgte slagets gang og nød synet af de mange både, der deltog i sejladsen.

Hvornår der første gang blev afholdt en kapsejlads på Noret ved man ikke noget om, men foreningens gamle protokol fortæller, at man efter en sejlads, som blev afholdt 1. maj, St. Bededag, 1874, blev enige om at stifte en sejlklub. Den fik navnet „Skælskør Sejlklub“, og allerede samme år afholdt den sin første kapsejlads, den 19. juli. Hvor mange både, der deltog i denne første kapsejlads, fortæller protokollen intet om, men der var fire præmier at vinde, nemlig: En kikert, et kompas, 20 alen kipret bomuldstøj og et flag.

De både, som deltog i sejladsen, var dels private lystbåde og dels brugsbåde, både som af fiskerne blev brugt til fiskeri.

I de første år afholdt man kapsejladsen søndag eftermiddag, men senere hen om formiddagen, dels vel fordi de deltagende bådes antal var kommet op på ca. 30 – enkelte år flere – dels fordi man gik over til at slutte dagen med en fest i Lystskoven.

Kapsejladsen blev i mange år indledt med kanonsalut fra Strandpromenaden. Der blev salutteret med nogle små salutkanoner, som

C. Brinck

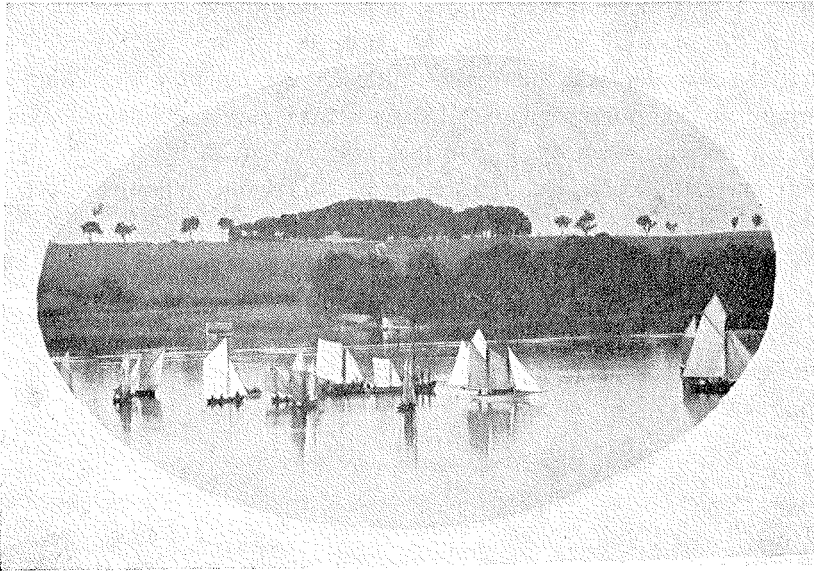
tilhørte det gamle „Skælskør Fugleskydningsselskab“ og salutten blev affyret af barber Berg, som også ved andre festlige lejligheder gav sig af med at være fyrværker. Når salutten var forbi, begyndte sejladsen og samtidig også musikken fra et hornorkester, som var anbragt i en båd, der var forankret et stykke fra land.

Var der „god vind“, som man sagde, kunne sejladsen blive ret spændende at se på, og da navnlig på fiskerbådene, som på denne dag blev rigget til med en meget større sejlføring end de brugte til hverdag. Det hændte da også, at en eller anden væltede, fordi båden ikke kunne bære de mange sejl, men de ombordværende blev jo så fisket op af andre deltagere i sejladsen. Ved middagstid var den „alvorlige“ del af festen så gerne forbi, og man holdt en pause til sidst på eftermiddagen, hvor klubbens medlemmer, både aktive og passive, så samledes på Havnepladsen for derfra med musik og faner at marchere til Lystskoven, hvor der var præmieuddeling, spisning og til afslutning et muntert bal, som varede til den lyse morgen.

Bådene havde ved sejladsen været fordelt i flere forskellige løb, alt efter størrelse og efter om det var lystbåde eller brugsbåde. Af denne grund var der flere, der kunne vinde 1. præmie, men den største spænding ved præmieuddelingen samlede sig om, hvilken båd der havde vundet „vandrepokalen“, en sølvpokal som blev tildelt den hurtigste af samtlige både, og da den skulle vindes af den samme mand i den samme båd 3 gange indenfor et tidsrum af 5 år, kunne sådan en pokal jo vandre i mange år fra den ene deltager til den anden. Munterhed var der derimod, når den deltager, som havde brugt længst tid til at gennemføre sejladsen, skulle have overrakt sin „trøstpræmie“, en stor fødselsdagskringle. Den idé med kringlen til den langsomste båd havde en bagermester, som var medlem af en af klubbens første bestyrelser, fået, men hvad han vel næppe havde tænkt sig var, at han selv blev den første, der vandt kringlen.

Efter præmieuddelingen var der spisning for klubbens medlemmer,

Om kapsejladserne på noret ved Skælskør

Kapsejlads på Skælskør fjord

men uden damer, de kom først ved 8-tiden om aftenen, når ballet tog sin begyndelse.

Til at lede ballet udnævnte bestyrelsen ikke mindre end 3 balinspektører, men de har sikkert haft visse bryderier, da den såkaldte „moderne dans“ begyndte at vinde indpas, for i 1916 bestemte man, at der i balsalen skulle opslås et skilt med forbud mod at „danse moderne“. Allerede året efter måtte bestyrelsen dog give efter og tillade, at der blev danset „moderne“, men man påbød så til gengæld musikken kun at spille de gamle melodier. En anden udvikling, man heller ikke kunne modsætte sig, var prisudviklingen, som 1. verdenskrig havde sat gang i. Den mærkedes på festarrangementet bl. a. på spisningen, hvis menu i mange år var: Lammefricasse, kyllingesteg og kalvesteg samt dessert og dertil 1 øl og 1 snaps for kr. 2,25, nu steg

C. Brinck

---

prisen i 1916 til 3,00 kr. Nej, tiderne var ikke mere, hvad de havde været, men det gik jo alligevel, det gik til et par år efter 2. verdenskrig, så var der ikke mere tilslutning til arrangementet. Fiskerne brugte nu ikke mere sejlbåde til deres erhverv, og lystbådene havde da i mange år, siden der i 1915 blev oprettet en „Amatør Sejlklub“ haft deres tumleplads på fjorden og på Storebælt. Sejlsportsfolkene fandt, hvad der jo var forståeligt, at der var megen ulejlighed med at afrigge bådene og bugsere dem „under broen“ og ind i Noret for en enkelt dags skyld.

Men for den, som har oplevet nogle af de ovennævnte sejladsere og den stemning, der var ved dem, kan det godt føles, som om både sommeren og byen har mistet noget ved disse festers ophør.